

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z 6 kwietnia 2017 r.

w przedmiocie rządowych projektów:

- 1) ustawy - Prawo Przedsiębiorców (nr UD195 w wykazie prac RM),
- 2) ustawy o Komisji Wspólnej Rządu i Przedsiębiorców oraz Rzeczniku Przedsiębiorców (nr UD197 w wykazie prac RM),
- 3) ustawy o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (nr UD198 w wykazie prac RM),
- 4) ustawy o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (nr UD199 w wykazie prac RM),
- 5) ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo przedsiębiorców oraz niektóre inne ustawy z pakietu „Konstytucji Biznesu” (nr UD196 w wykazie prac RM)

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z projektami, przedstawionymi przy pismach Ministra Rozwoju i Finansów z 10 lutego 2017 r. (DDR-III.0210.9.2017.AG-2/17 i DDR-II-0210-1/2/17), nie przecząc potrzebie właściwego uregulowania zasad prowadzenia działalności gospodarczej oraz uwzględniając, że jedynie nieliczne zagadnienia z zakresu przedstawionych do zaopiniowania zmian dotyczą sądownictwa i sędziów, uznała za zasadne odniesienie się do kilku istotnych kwestii.

Krajowa Rada Sądownictwa zauważa, że status prawny spółki cywilnej oraz jej wspólników określają najczęściej ustawy szczególne. Przykładowo wskazać należy na uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 grudnia 2015 r. sygn. I GPS 1/15, w której wskazano, że w rozumieniu art. 13 ust. 1 oraz art. 102 ust. 1-3 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym podatnikiem jest spółka cywilna. Mając powyższe na uwadze, generalne przyjęcie w nowym porządku prawnym, że za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (projektowany art. 4 ust. 2 ustawy – Prawo przedsiębiorców) może wywołać wątpliwości interpretacyjne w zakresie choćby aktualności wykładni wypracowanej w dotychczasowym orzecznictwie,

Rada zauważa również, że projektowany art. 26 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz niektóre inne ustawy z pakietu „Konstytucji Biznesu” przewiduje zmiany w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 720 ze zm.), mimo jej uchycenia przez art. 159 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948 ze zm.).

Wątpliwości interpretacyjne może budzić także projektowany art. 47 ustawy – Prawo przedsiębiorców, albowiem pozostaje on w kolizji z zasadami przeprowadzania kontroli wprowadzonymi z dniem 1 marca 2017 r. przez ustawę z dnia 17 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 ze zm.).

Rada stwierdza, że nie jest uzasadnione rozwiązanie przyjęte w projektowanym art. 5 ustawy o Komisji Wspólnej Rządu i Przedsiębiorców oraz Rzeczniku Przedsiębiorców dotyczące rozpoznawania wniosków organizacji przedsiębiorców o stwierdzenie ich reprezentatywności. Aktualny pozostaje bowiem postulat odciążenia sądów powszechnych i powierzenia rozstrzygania tego rodzaju spraw innym organom. Krajowa Rada Sądownictwa negatywnie ocenia także wyznaczenie Sądu Okręgowego w Warszawie jako właściwego do rozpatrywania wskazanych wniosków, bowiem ze względu na konieczność zagwarantowania podmiotom prawa do sądu, bardziej odpowiednim rozwiązaniem byłoby przyjęcie, że właściwy jest sąd okręgowy właściwości ogólnej – rozwiązanie takie byłoby lepsze ze względów komunikacyjnych oraz umożliwiłoby bardziej równomierne rozłożenie wpływu tych kategorii spraw.

Krajowa Rada Sądownictwa sygnalizuje potrzebę odejścia od praktyki wskazywania Sądu Okręgowego w Warszawie jako właściwego dla kolejnych kategorii spraw, także ze względu na kumulację wpływu właśnie w tej jednostce sądownictwa powszechnego. Projektodawca powinien rozważyć, czy ze względów praktycznych wskazany mógłby być inny sąd.

Krajowa Rada Sądownictwa sygnalizuje także, że ustawa – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo przedsiębiorców oraz niektóre inne ustawy z pakietu „Konstytucji Biznesu” nie zawierają wyraźnych norm intertemporalnych. Przykładowo art. 191 ust. 1 tej ustawy nakazuje stosowanie do spraw będących w toku jedynie niektórych instytucji wprowadzonych przez projektowane ustawy, pomijając problematykę ewentualnego stosowania przepisów dotychczas obowiązujących, poza wypadkami opisanymi w dalszych przepisach.